

Вихователь гуртожитку Конотопського УВП Л. Онисковець проводить чергову бесіду про вибори з виробничниками.

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 3-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 20 (150) |

Субота, 16 травня 1970 року

| Ціна 2 коп.

ХТО ПОПЕРЕДУ?

ВИКОНАННЯ ПЛАНУ
РЕАЛІЗАЦІЇ ПРОДУКЦІЇ
ПІДПРИЄМСТВАМИ
СИСТЕМИ УТОГ
ЗА ЧОТИРИ МІСЯЦІ
1970 року

(в тисячах карбованців)

Учбово-виробниче підприємство	План	Фактично	%
Вінницьке	621	663,3	106,8
Дніпропетровське	880	922	104,8
Дніпродзержинське	694	721,7	104
Донецьке	604	653,2	108,1
Єнакієвське	143	170	118,9
Артемівське	870	948,2	109
Ждановське	381	440,9	115,7
Слов'янське	303	335	110,6
Житомирське	1234	1287	104,3
Ужгородське № 1	258	272,1	105,5
Ужгородське № 2	609	696	114,3
Запорізьке	1070	1102,4	103,0
Івано-Франківське	1389	1470	105,8
Київське № 1	678	716	105,6
Київське ДП	1448	1627,4	112,4
Київське № 3	146,5	155,1	105,9
Білоцерківське	835	915,5	109,6
Кіровоградське	430	440,2	102,4
Сімферопольське	311	313	100,6
Ворошиловградське № 1	692	702,3	101,5
Ворошиловградське № 2	1035	1108	107,1
Комунарське	251	266	106,0
Львівське № 1	1120	1244,4	101,1
Львівське № 2	896	970,2	108,3
Бродівське	347	353	101,7
Дрогобицьке	234	270	115,4
Стрийське	729	794	108,9
Миколаївське	159	139,5	87,7
Одеське № 1	135	163	120,7
Одеське № 2	483	594	123,0
Одеське № 3	402	416	103,5
Полтавське № 1	837	869	103,8
Полтавське № 2	232	247,1	106,5
Лубенське	600,6	617,2	102,9
Ровенське	203	207,8	102,4
Сумське	297	334	112,5
Конотопське	1232	1350,7	109,6
Лебединське	167	183,1	109,6
Харківське № 1	456	474	103,9
Харківське № 2	1974	2202,8	111,6
Херсонське	544	609,2	112
Кам'янець-Подільське	927	969,9	104,6
Черкаське	363	366	100,8
Чернігівське	1147	1295,8	113,0
Чернівецьке	468	478	102
Садгирське	701	723,1	103,2
ВСЬОГО:	29536,1	31797,1	107,7

Ювілейний рік став роком ударної праці. Багато трудівників Товариства виконали п'ятирічні завдання і випускають продукцію в рахунок наступної п'ятирічки. Є такі і на Київському УВП-1.

На фото: майстер швейної дільниці цього підприємства А. Левчук (ліворуч) перевіряє роботу ударниці комуністичної праці Г. Хрущ, котра трудиться в рахунок 1972 року.

ДРУГА МОЛОДІСТЬ НАДЗБРУЧЧЯ

Тернопільщина — край широких полів, густих лісів та повноводних річок. До 17 вересня 1939 року тут господарювали польські тани. Надзбручанський край був годі відсталим в економічному та культурному відношенні, краєм бідності і горя людського. Цей край на протязі багатьох років був відірваний від України. Населення жило в дуже тяжких умовах. Мізерна заробітна плата, безробіття, неписьменність, безземелля. І зовсім погано жили тоді глухі. Поява глухого в сім'ї була великим горем. Жодної школи для них тоді не було. Та й про роботу не могло бути й мови. Коли батьки не в змозі були годувати глуху дитину, вона надівала торбинку і йшла в люди просити хліба.

Після приєднання західних областей до матері — України, Надзбруччя помолоділо. Відкрились школи, лікарні. В місті Теребовля була створена школа-інтернат для глухих дітей. 130 дітей робітників і селян вперше в історії західних областей сіли за парти. Довгі роки панського хазяйнування і трирічної фашистської окупації далися взнаки. Потрібна була велика і напружена робота. Ця робота була проведена. В Тернополі, Бучачі та Кременці відкриті клуби для глухих трудівників, створено три міжрайвідділи, чотири райвідділи та 40 перинних організацій УТОГ. При клубах працюють гуртки художньої самодіяльності, спортивні секції.

Глухі трудівники Тернопільщини самовідданою працею відповідають на турботи партії та уряду. Про таких, як майстер фабрики індошвику «Ромашка» Ванду Бугаєць, шевця Тернопільського міськпобуткомбінату Олександра Бугайця, робітника шляхової дільниці Бережанського району Євгенія Кунцьо, робітника Виш-

невецького консервного заводу Анатолія Брега, колгоспниць Йосифи Галлик та Йосифи Василів, говорять майстри — «Золоті руки». Велику допомогу глухим трудівникам надають колгоспи. Так, наприклад, Ф. Торчевський, М. Костишин на кошті колгоспів здобули спеціальність тесляра і ударно працюють у своїх колгоспах.

На сьогодні у всіх 40 первинних організаціях вже відбулись збори членів Товариства глухих, підведено підсумки роботи організації УТОГ, піддано гострій критиці виявлені недоліки і намічені шляхи їх усунення. Звітно-виборна кампанія одна з форм залучення глухих трудівників до активної участі у комуністичному будівництві.

М. КОННОВ.
Голова Тернопільського обласного відділу УТОГ.

ЛІТНІЙ ВІДПОЧИНОК ТРУДЯЩИХ

Радянська держава постійно піклується про матеріальне благополуччя людей, про поліпшення умов праці, про їх відпочинок.

Для охорони здоров'я людини у нашій країні зроблено дуже багато. З перших років Радянської влади надає першорядного значення. Тільки за післявоєнні роки на Україні відкрито десятки першокласних курортів, будинків відпочинку.

Українські курорти в Криму, Одесі, Трускавіці, Миргороді та інших містах славляться далеко за межами республіки.

Велику увагу оздоровленню трудящих приділяє президія Центрального правління Українського товариства глухих. Лише в 1968—1969 роках на курортах і в будинках відпочинку побувало понад 2000 чоловік, з них по путівках ВЦРПС із 30-процентною знижкою — тисяча чоловік. Крім цього, по туристських путівках відпочивало понад 250 чоловік.

Літній відпочинок трудящих при наявності двох вихідних днів повинні забезпечити місцеві комітети професійних спілок. Досвід роботи багатьох учбово-виробничих підприємств показує, що виходячи з місцевих умов можна і потрібно організувати відпочинок трудящих на лоні природи. Щороку розбивають намети біля річок, озер і в лісах колективи Донецького, Ворошиловоградського, Чернігівського та інших підприємств.

Для любителів-рибалок, спортсменів, художників, поїздки за місто приносять справжню насолоду. Такі поїздки згуртовують колектив, вносять почуття відповідальності за людей, сприяють розвитку ініціативи, видумки і винахідливості. Не на останньому місці і те, що такі поїздки знайомлять людей з рідним краєм.

Центральне правління УТОГ за останні роки виділило великі кошти на будівництво санаторію «Дружба» у Геленджикі, споруджено будинок відпочинку «Сосновий бір». У 1971 році буде закінчено будівництво нового корпусу на курорті «Миргород».

З року в рік зростає кількість відпочиваючих членів Товариства. В цьому році тільки в будинку відпочинку «Сосновий бір» відпочиватиме понад 1500 чоловік.

Піклуючись про здоров'я трудящих, Центральне правління Українського товариства глухих намітило побудувати оздоровчі заклади для дітей та сімейних членів Товариства.

Партійні організації, профспілкові, первинні організації УТОГ повинні приділяти постійну увагу організації відпочинку трудящих. Організувати екскурсії, прогулянки, знайомити людей з природою рідного краю, відвідувати місця бойової слави радянських воїнів та партизан, прищеплювати колективам любов до рідної землі, за яку боролись наші воїни.

СЛОВ'ЯНСЬКІЙ ОРГАНІЗАЦІЇ УТОГ — 45

Історія її почалася ще за пам'ятних 20-х років. Саме тоді до Слов'янська приїхала С. Ширман, яка до цього працювала в Сибіру. Вона вирішила об'єднати глухих м. Слов'янська. Радянські і партійні органи допомогли їй в цьому.

Вже в 1925 році міська Рада надала глухим клуб і приміщення для ліквідації неписьменності. С. Ширман поступово трудовлаштувала їх на підприємства державної промисловості і в кооперативні артілі. А в жовтні 1929 року на Донбасі відкривається перше підприємство для глухих. За ініціативою С. Ширман, комсомольця З. Селезньова і А. Зубарева було створено спеціальні

курси, де глухі здобували професію. Наприклад, при депо станції Слов'янськ Донецької залізниці.

Після Великої Вітчизняної війни розпочату роботу ініціаторів продовжили: А. Рошупкін, Г. Коротков та інші. В надзвичайно короткий строк були відновлені клуб, школа, швейні майстерні та фотоательє. Нині та майстерня виросла в крупне передове підприємство Товариства, де трудяться близько 150 глухих. Вони не тільки сумлінно працюють, але й беруть активну участь в громадському житті, художній самодіяльності, навчаються в школі.

І. АЛЕКСЕЄВ.
А. ВОЙТЕНКО.

Приліт птахів — щаслива і радісна пора. Нерідко вона перетворюється в справжнє свято дитвори.

Катерина Вовк — штампувальниця Київського дослідного підприємства, ударниця комуністичної праці. Сьогодні вона вже трудиться в рахунок 1971 року.

ЗВІТИ І ВИБОРИ

ОДЕСА. З високою активністю пройшла звітно-виборна кампанія в низових організаціях області. У виступах трудящі глухі розповіли про своє життя і плани на майбутнє, поділилися досвідом роботи.

У Березівському районі звітно-виборним зборам передували подвірні обходи. В першому кварталі проведено 70 таких обходів при річному плані 80. Всі члени УТОГ одержали необхідну допомогу на місці. Правління колгоспів, де трудяться хлібороби Ф. Шишлянков, І. Кисаненко та Г.

ВЕЛИКА НОВОСІЛКА ДОНЕЦЬКОЇ ОБЛАСТІ. За звітний період в клубі глухих та в селах району проведена значна робота по вихованню трудящих на прикладах життя і діяльності В. І. Леніна, сказав у доповіді голова райвідділу УТОГ Ю. Х. Погребняк. Особливу увагу було приділено роботі з трудівниками села. Для них райвідділ організував пересувні бібліотеки. На підприємствах, в колгоспах

Рувинський побудували для них добротні оселі і виділили присадибні ділянки.

Член УТОГ Ф. Гринчишин розповів на звітно-виборних зборах Любашівського райвідділу УТОГ про допомогу, що йому подали в трудовлаштуванні. Нині він працює на автобазі мідником і вже вніс 2 раціоналізаторські пропозиції, які дали добрий ефект.

На високому рівні в новому будинку клубу пройшли звітно-виборні збори членів УТОГ Ширявського району.

О. ЯГЕЛЬНИЦЬКИЙ.

і радгоспах працює 84 члени УТОГ. Чимало з них стали передовиками виробництва та ударниками комуністичної праці. Так, тваринник колгоспу «Україна» Іван Зрожевський, робітник радгоспу XVIII партз'їзду Андрій Любченко, швея комбінату побутового обслуговування Жанна Арих нагороджені ювілейними медалями.

В. КРУГЛЯК.

На батьківщині В. І. Леніна

27 квітня у святковій обстановці пройшов ювілейний пленум правління Ульяновської обласної організації Всеросійського товариства глухих. У його роботі взяли участь посланці братніх республік, зокрема, Латвійського, Українського й Узбецького товариств глухих, а також багатьох автономних республік і областей РСФСР, представники ВЦРПС і місцевих партійних та радянських органів.

З великою увагою заслухали присутні доповідь голови правління тов. Старостіної В. І., яка докладно розповіла про роботу обласної організації в передовий рік і про ті зміни, що сталися за роки Радянської влади на території м. Ульяновська та області.

Все, що ми чули, бачили, хвилювало нас. Адже ми знаходилися в місті, де народився, ріс і навчався Володимир Ілліч Ленін, де він провів свої юнацькі роки. Оглядаючи вулиці, якими в дитинстві ходив Володя, краєвиди, якими він милувався, нам інколи здавалося, що ми можемо зустріти його.

Місто Ульяновськ багате на історичні пам'ятники. Найбільш цінні з них — містя, де народився, жив і вчився В. І. Ленін. Тепер там, на найвищому місці біля самої Волги, споруджено Меморіальний центр. Він ніби обрамляє вінцем м. Ульяновськ, а тому й називається Новим вінцем.

Стоячи на цьому місці, Володимир Ілліч ще в юнацькі роки неодноразово спостерігав, як жандарми заганяли у трюми пароплавів в'язнів та каторжан. Палуби суден, що снували по Волзі вгору та вниз, були переповнені знелюденим людом. Злидні виганяли їх з домівок на пошуки кращої долі. З цього місця видно весь Ульяновськ і ген-ген далеко за обрії.

Не можна одразу охопити зором, усвідомити велич пам'ятника Володимиру Іллічу — меморіал Леніну. До його складу входять кілька величних споруд і скульптур, що своїм зовнішнім виглядом, формою, оздобленням під-

креслюють вірність і любов до Ілліча, вдячність народів В. І. Леніну і могутність нашої Батьківщини.

Описати зали, де експонуються фото, документи, картини про життя та діяльність Володимира Ілліча і його соратників, дуже важко. Все це треба побачити власними очима, щоб усвідомити ту титанічну працю, яку здійснив Володимир Ілліч по створенню Комуністичної партії, по підготовці і проведенню соціалістичної революції. І, як подяка, за всі його труди, турботи у центрі меморіала, в закритому приміщенні з білого мармуру, здіймається велична фігура Володимира Ілліча. Стіни і підлога також з білого мармуру з позолотою. Це парадна частина меморіалу.

Але найбільше нас схвилював огляд будинку-музею Ульянових, де вони прожили близько десяти років, де помер Ілля Миколайович, де була одержана звістка про арешт Олександра Ілліча та його страту, звідки Володимир Ілліч поїхав до Казані на навчання, а згодом виїхала і вся родина.

Маленький дерев'яний, з вулиці однієї, а з двору — двоповерховий будинок — ця святиня, куди без душевного трепету ніхто не заходить. У середині будинку все так, як було тоді, коли тут мешкала родина Ульянових. У приміщенні 10 невеличких кімнат. Вся внутрішня обстановка дуже проста: у вітальні рояль з нотами, круглий стіл, покритий простою плетеною скатертиною, диван у білому полотняному чохлі, кілька стільців, білі матерчаті фіранки на вікнах, підвісна лампа. Прикрашають вітальню різноманітні квіти.

З вітальні двері ведуть до кабінету Іллі Миколайовича.

З кабінету Іллі Миколайовича ми проходимо у спальню Марії Селексідрівни. Це — прохідна кімната, як і всюди вона умебльована дуже просто: залізне односпальне ліжко, вкрите білосніжним покривалом, подушка, туалетний столик, комод, стілець, квіти, невеличка шафа з книгами. Оце і все, якщо не рахувати фо-

токарточок, де на одній зображена вся родина, окремо Ілля Миколайович, Марія Олександрівна та діти.

Далі йде кімната няні. Крім залізного ліжка, вкритого ватною ковдрою, селянської скрині та стільця, більш нічого немає. І, нарешті, їдальня. Це — найбільша кімната в будинку. Тут родина збиралася на обід, вечерю.

Закінчивши огляд домівки, виходимо у двір. Перед нами постає ті ж будови, що були й раніше: сарай-каретна, хоч у Ульянових ніколи не було власної карети, малесенький будиночок, літньої кухні, що згодом Олександром була пристосована під хімічну лабораторію. Майданчик для крокету, бесідка і сад. Сад, правда, тепер набагато менших розмірів, ніж раніше, але там збереглися декілька дерев того часу.

Після огляду садиби Ульянових ми ознайомилися з умовами в яких жив і працював Володимир Ілліч. Та частина вулиці, де розташований будинок Ульянових, збереглася: ті ж дерев'яні одноповерхові будиночки, що стояли понад 90 років тому. Тепер ця вулиця заасфальтована, освітлена електрикою, але вже є план її реконструкції. Замість асфальту тут буде знову відновлено дерев'яний тротуар, а замість електричного освітлення, поставлять газові фонарі, щоб цей куточок виглядав так, як тоді, коли тут жила родина Ульянових.

Крім пам'ятних місць, можна ще багато про що розповісти. Над Волгою височить пам'ятник В. І. Леніну, а навколо нього море живих квітів. Ми оглянули пам'ятник Іллі Миколайовичу і Карлу Марксу, письменникам Карамзіну, Гончарову, школу № 1, де була гімназія, в якій вчився Володимир Ілліч.

Житлові масиви, заводи-велеїні, учбові заклади — справляють незабутнє враження про відвідання міста. Адже м. Ульяновськ — великий промисловий і культурний центр, не кажучи вже про велич Волги, що розлилася в ширину на десятки кілометрів.

М. НЕПЛЮЙ.

Поезії Миколи Мачківського

ПРО МОЛОДОГО поета з Хмельниччини Миколу Мачківського їми довідалися з журналу «Дніпро», де в другому номері за нинішній рік була вміщена добірка його віршів з першої збірки «Макове поле», яку автор нещодавно здав до видавництва.

Микола Антонович Мачківський народився 1942 року в селі Хорошок Славутського району Хмельницької області. Ще в дитинстві

втратив слух. Після закінчення школи глухих, працював у колгоспі, потім його вабить трудова романтика будівництва і Микола їде по комсомольській путівці зводити Кам'янець-Подільський цукровий завод. Мабуть, тут вперше разом з трудовою наснагою відчув потяг до лірики, до поезії. Згодом він вступає на факультет

журналістики Львівського державного університету ім. Івана Франка і закінчує його у 1968 році. Кілька років працював завідувачим відділом листів чемеровецької райгазети «Нове життя» Хмельницької області, а нині — відповідальний секретар білогірської райгазети «Радянське село». Він — член ВЛКСМ.

— Газетярська праця мені дуже подобається, — пише нам Микола Мачківський, — хоч і важкувато інколи доводиться. Та в мене є багато вірних друзів, добрих помічників. З ними завжди легко. Вірші пишу давненько. Мої поезії друкувалися в «Літературній Україні», журналах «Жовтень», «Ранок», «Дніпро», республіканських, обласних і районних газетах.

На наше прохання Микола надіслав до редакції понад 20 різних поезій. Сьогодні друкуємо кілька з них.

Кобзарі

*В кобзарів мо' струни із жил,
Бо смички висікають подум'я.
Кобзарі вирушають до живих —
Половють їх білі голови.
Десять сидять вони край століть
(Край століття, немов край столу!)*

*І тополя при них стоїть,
І криниця їм спрагу втолює.
Від тевтонських підступних пік,
Під задумливий рокіт кобзи,
Кобзарі*

*у двадцятій вік
Сонце предкове — славу котять.
Ще спливе їхній дух не раз,
Як слова ті віщі і чесні...
І несе безсмертний Тарас
Зброю їх у віки прийдешні.*

*Бринять між нами арфами мости...
І ти пиши... Зів'ється голуб високо.*

*Конверта голубого донести
Зумів би він — чорнило ще б не висохло.*

*Та ти мовчиш... Літа шумлять...
Нема...*

*Хмарки веслюють, червнями обпалені...
І обліта світанно чистий мак,
Летить, летить — шука тебе за далями.*

*Із співучих Березових Крапель,
Рветься повінь розпареним огиром,*

*Кожна крапля в ній варту безсмертя:
Упаде — й переповниться озеро.*

*Упаде — й переповниться озеро.
Упаде — й переповниться серце.*

Повінь

*...І виброджують райдуги в повені
Кольористо, розгонисто.*

*І раптом Тчуть симфонії сині
Бетховени*

Тяжкі земля

*Планета моя зачерешнена,
Фарбована охрою трав,
Тяжкіє еством до прийдешнього,
Тяжкіє до завтрашніх справ.
І поки є*

*племінь у племені
Квітневих червоних громів,
Тяжкіє земля вся до Леніна,
До ленінських слів*

*і томів.
Зігріє вона і прикриє нас.
І просить сама теплоти...
Здається, земля теж*

*за крилами,
Тяжінню піддавшись, летить.*

Материнське тепло

*...Ще тепле все: окраєць і рука,
І по-святому чисті мами губи,
В дзвінкій світані — гілка палахка...*

*Ще тепле яблуко на землю гуна.
І на городі нашім*

*маковій
Ще тепло диха крізь мозільне
лістя.
А із цямрини дивиться у світ
Очима потеплілими криниця.
І в глечиках по горличка —*

*тепло,
І теплий мед наповнив сонях —
грінку,*

*І теплий усміх сходить над
чолом —
В усьому тут тепло є материнське.
Спинилась ненька в нашому дворі,
Щоб половіло над світами:
«Сину!...»*

*І, як вернусь, жарком отим
зігрить,*

*Що грониться
у кетягах калини.*

*А ніч мовчить. А ніч до болю
зірна!
Тайком запалить папороть —
мету!*

*Повніє саду щедра медозбірня
І яблука*

*схилились
у меді!*

*І кожна мить по-материнськи
плідна...
І кожен звук тут чисто змолодів...
Тому й стоїть світанок на колінах*

Перед зеленим генієм садів.

Ораниця

*Борозенка... Мов груди, поля
розпахнуті...
Ораниця від ранку сьогодні
царює...*

*Стала вись золотими нитями
пахнути —*

*З далечині дощіння
яристе вітрує.*

*І тріпнулись над полечком сім
блискавиць,
заплелися над полечком
В семибарвну райдугу!*

*А коли звечоріло над цілим
краєм,
Орачі в село,
як в селянський світ,
Понесли малечі від зайця*

*окраєць,
Що вдень над полечком житньо
цвів.*

** * *
Така, мабуть, філософія
Вусатого колоска:
Напитись земного соку
Й висоти щедротні черкать.*

*Стоять у полі билинно,
Бриніти в негоди мечем.
І тільки як приїде людина
Схилитися*

*їй
на плече.*

СВЯТКОВІ ЕКСКУРСІЇ

Група передовиків виробництва Київського УВП-3 у святкові дні Першого травня побувала на екскурсії у столиці нашої Батьківщини — Москві.

Екскурсанти ознайомились з історичними та архітектурними пам'ятниками міста, побували в музеї В. І. Леніна, відвідали Виставку досягнень народного господарства. Хвилюючо мовчання вшанували пам'ять загиблих воїнів біля пам'ятника Незвідомому солдату.

Особливо сподобалась глухим трудівникам Бородинська панорама. Вона зроблена так майстерно, що важко відрізнити природний ландшафт від картини, на якій відображено один з моментів битви під Бородіно. З Ленінських гір дивились святковий салют над Москвою.

О. ЛЕЩИНЬСЬКА.

Близько 40 глухих трудівників Запоріжжя в переддень Першотравня провели екскурсію по визначних місцях міста. Вони побували біля Дніпровської ГЕС, заводу «Запоріжсталь», посідали під знаменитим «козацьким дубом» на Верхній Хортиці.

За доученням екскурсантів ветерани Товариства В. Рубан та К. Мелаш покладали живі квіти до пам'ятника В. І. Леніну біля Дніпрогесу.

С. МОРДУШЕНКО.

Вісті з УВП

Дружний і трудолюбивий колектив карнизного цеху Донецького УВП. Робітники Н. Трищечкіна, В. Бережний, А. Кулебяка та інші працюють тут з дня його заснування і вже освоїли по 2—3 виробничі операції.

Передовики виробництва П. Стаднюк, С. Новиков, Н. Трищечкіна та інші можуть виконати будь-яку роботу по першій вимозі майстра. Саме тому наш цех з місяця в місяць виконує і перевищує план по випуску продукції при відмінній її якості.

Недавно наш колектив освоїв новий вид карнизів.

В. НИЗЕЛЬНИК.
Робітник цеху.

Бригада по випуску вимикачів відкритої електропроводки була організована в січні минулого року. А нині це вже дружний, згуртований колектив. Кожен член нашої бригади виконує норми виробітку на 150—180 процентів.

За активну участь в громадському житті підприємства і високі виробничі показники: нашій бригаді присвоєно високе звання комуністичної.

Л. ГОРЕЛОВА.
Бригадир.

Шана за працю

Відвідувачі нашого клубу дуже добре знають Миколу Опанасовича Мужчилю. Це стримана, поважна людина, яка завжди готова допомогти товаришеві.

Микола Опанасович працює вантажником в Євпаторійському курортпромпторзі. Він член ревізійної комісії міжрайвідділу УТОГ. За сумлінну і наполегливу роботу напередодні ленінського ювілею його нагороджено медаллю «За доблесну працю. На ознаменування 100-річчя з дня народження Володимира Ілліча Леніна».

Це друга нагорода трудівника. А першу — медаль «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні 1941—1945 рр.» йому було вручено в червні 1945 року.

Г. ГУСЕВА.
Перекладач Євпаторійського клубу глухих.

М'яч над сіткою

Спортивна федерація Ворошиловградського облвідділу УТОГ вперше допустила до обласних змагань з волейболу серед глухих спортсменів команди первинних організацій УТОГ державних та учбово-виробничих підприємств, школи-інтернату.

Два дні точилися напружені поєдинки в двох підгрупах. Право грати у фіналі вибороли команди УВП-1 та первинної організації УТОГ заводу імені Жовтневої революції. Чемпіоном області став колектив УВП-1, який одержав перехідний кубок. Третє місце виборола команда первинної організації УТОГ заводу імені Леніна.

Серед жіночих команд місяця розподілились так: дівчата Краснолуцького профтехучилища стали чемпіонками області, друге місце виборола команда Ворошиловградського УВП-2, третє — колектив школи-інтернату.

А. СЕЛЮТІНА.

Вечір молодих робітників

У приміщенні клубу працівників легкої промисловості відбувся «голубий вогник» — вечір посвячення учнів в робітники Чернівецького

Садгірського учбово-виробничого підприємства.

При вході до святково прикрашеного залу учасникам «голубого вогника» вручали емблеми і значки з силуетом В. І. Леніна.

З вітальним словом до учнів груп виробничого навчання виступив директор Садгірського УВП П. М. Горбунов та головний інженер Чернівецького УВП А. І. Матвеева. Потім заступники директорів підприємств тт. Єрмаков і Кесарев вручили випускникам виробничих груп трудові книжки і пам'ятні сувеніри-подарунки.

М. ЛІСОВСЬКА.
Інструктор Чернівецького облвідділу УТОГ.

Зразкова праця

Зі значним перевиконанням закінчив план чотирьох місяців нинішнього року колектив Черкаського учбово-виробничого підприємства. Цього досягнуто завдяки зразковій злагоженості у праці, почуття обов'язку кожного робітника зробити якнайбільше, добитися поліпшення якості виробів. Особливу роль зіграло змагання за комуністичну працю, розгорнуте до ленінського ювілею.

Зараз на підприємстві трудяться близько 70 ударників. Багато робітників борються за це звання. Двадцятьом трудівникам за сумлінну багаторічну працю вручено ювілейні ленінські медалі. Ці пам'ятні нагороди отримали І. Голубничий, І. Дудура, А. Білан, І. Циховський та інші. Четверо нагороджені значками «Відмінник соціалістичного змагання Української РСР».

Трудівники Черкаського УВП взяли нові підвищені зобов'язання, щоб достроково виконати виробничі завдання останнього року п'ятирічки.

М. ГАНЧИЦЬКА.

Мов та зозуля

Говорять, що зозуля не любить своїх дітей. Яйця завжди підкидає в чужі гнізда, а коли народжуються діти, ніколи навіть не згадає про них. Є, на жаль, такі зозулі і серед людей.

Нещодавно до Вознесенська Миколаївської області приїхала Ярмоленко Л. Л. (раніше Сірошенко) разом з чоловіком. Працівники Вознесенського міжрайвідділу УТОГ допомогли їй трудовлаштуватися на швейну фабрику, потурбувалися заодно і про житло. Все ніби було гаразд, поки в цій сім'ї не народилася дитина.

Ось відтоді, власне, і почала вередувати Ярмоленко. Її вже, бачте, не влаштувала двозмінна робота, хоча син перебував в круглодобових дитячих яслах. Незабаром вона категорично відмовилась працювати на фабриці і вимагала іншої роботи. Поки підшукували нове місце для матері і дитини, Ярмоленко, залишивши сина і чоловіка, раптом зникла.

Так поступає Ярмоленко не вперше. Дитину таким же чином вона покинула в Черкасах, де проживала раніше.

Ось які ще зустрічаються зозулі-матері.

Т. ДОБРОЖАН.

Ударниця комуністичної праці О. Сай працює на Конотопському УВП. Достроково виконала п'ятирічку. Її портрет занесено на міську Дошку пошани.

ДУШЕВНА ЛЮДИНА

У сім'ї сварка. А там дитина погано відвідує школу... І хоч в Миколи Івановича багато невідкладних справ, та він завжди знаходить час, щоб відвідати таку сім'ю, довідатися в чому справа. Пояснити, а якщо потрібно, то й добре відчитати...

За своє життя М. І. Степанов вже багато встиг побачити. Під час Великої Вітчизняної війни він пройшов Україну, Молдавію, Румунію та Угорщину, визволяючи поневолені народи від фашистського ярма. Був тяжко поранений. За зразкове виконання бойових завдань його нагороджено

кількома орденами і медалями. Нині майор у відставці завідує Вознесенським клубом глухих.

В тому, що члени нашого Товариства домоглися в своїй роботі добрих виробничих успіхів є і його частка праці. Так, за останній час 18 чоловік завоювали високе звання «Ударник комуністичної праці» і «Майстер золоті руки», а чотири чоловіки нагороджені медаллю «За доблесну працю. На ознаменування 100-річчя з дня народження Володимира Ілліча Леніна».

Л. ТОЛКАЧЕНКО.

МАЙСТЕРНІСТЬ

Невелике світле приміщення майстерні ремонтно-будівельного цеху Макіївського коксохімзаводу наповнюють запахи лісу. Тут і терпкий березовий дух, і неповторний аромат смолистої сосни. Ось уже більше чверть року минуло з того часу, як прийшов сюди Іван Олександрович Єрьомін.

— Війна залишила по собі пекучий слід, — згадає робітник. — Від заводу каменя на камені не залишилось, все довелося відбудувувати заново.

Іван Олександрович працював на будівельному заводі, а коли налагодилось виробництво, став працювати столяром. Якоюсь завітав до майстерні і замілювався роботою модельників. До чого ж умілими повинні бути руки, щоб виготовити складні деталі з дерева. І. Єрьомін став освоювати нову професію. Тепер глухий трудівник досяг тієї вершини професійної майстерності, коли говорять — «Золоті руки у людини».

М. МАКШЕЄВА.

СТРІЛКА

годинника пересунулась ще на одну поділку. Через декілька хвилин початок робочого дня. А поки-що в роздягальні заготівельної дільниці Дрогобицького учбово-виробничого підприємства панує піднесений, діловий настрій. Бригадир Ярослав Скамай, невисокий рухливий чоловік, дає останні настанови. У бригаді працює вісімнадцять чоловік. Ось робітники розійшлись по робочих місцях. Загуділи електромотори, набираючи оберти, заспівали циркулярки. Пройшло десять хвилин робочого часу і цех наповнився запахом свіжо-розпиляного дерева, ароматом соснової живиці.

— Бригада Ярослава Скамая, — розповідає майстер заготівельної дільниці Степан Миколайович Середній, — систематично перевищує виробничий план при хорошій якості продукції. Взагалі, на протязі року колектив працював зі значним випередженням плану, виділити когось окремо не можна. Всі працюють добре.

У цеху кипіла робота. Євген Шабелько на фрезерному верста-

ТРУДОВА НАСНАГА

ті вирізав бруски для полиць 108 шаф. Приємно спостерігати за його роботою. На перший погляд нешвидкий, неквапливий, він завжди перевищує норму. Ось тільки 11 годин, а Євген уже перейшов працювати на нову технологічну операцію — виборку четвертей в полицях під головні убори. Поруч працює Василь Кіх. Комсомолець закінчує виборку четвертей на дверях для шаф.

Ми зупинились біля Михайла Терлецького, який працював на розкрій фанери. Пластичні, вправні рухи робітника справляють враження легкості в роботі. Та придивившись уважніше, я зрозумів, що за цією легкістю стоїть велике знання своєї справи, чималий досвід і неабияка майстерність. Майстер підтвердив мою думку:

— Михайло Терлецький освоїв процес розкрою фанери бегоганно. Працює точно, майже без

втрат. Краще за нього на цій технологічній операції може працювати лише бригадир.

Я попросив розповісти докладніше про Ярослава Скамая.

— Довго розповідати не буду. Все те, що його бригада носить почесне звання комуністичної, говорить само за себе. Що ж до Ярослава, то про нього найбільше

РЕПОРТАЖ

скаже той факт, що бригадир може працювати на будь-якому верстаті заготівельної дільниці. А на дільниці їх сім видів.

У цей час бригадир допомагав Річарду Кагуло, який працює лише два роки і ще не встиг до тонкощів оволодіти професією. При обрізці щитів на шафи обламувалась кромка. Ярослав Скамай досвідченим оком окинув цир-

кулярку. Швиденько зняв пилку, пробіг по зубцях наждачним каменем, зробив нову розводку. Знову в шаленому танку закрутилась циркулярка. Бригадир взяв щит, поспішив до Річарда: «Працюй, все гаразд!» Підійшов за допомогою Євгена Кабала, що працював на торцювальному верстаті. У нього щось не ладилось з настройкою обмежувальної лінійки. Ярослав зразу ж відшукав причину і допоміг її усунути.

— Наш колектив зобов'язався, — розповів Ярослав Скамай, — перевищити місячне завдання на 100 процентів. Це значить мати запас готової продукції для цехів підприємства на місяць. Ми намагаємось робити деталі великими партіями. Це дає кращу якість, підвищується продуктивність праці. Головне тут в тому, що не витрачається дорогоцінний час на перенастройку верстатів. Наприклад, щоб свердильний верстат з технологічної операції — виборки гнізд в боках шаф під болтову стяжку, пере-

настроїти на виборку гнізд в каркасах матраців, займає біля тридцяти хвилин. Як бачите, резерви підвищення продуктивності праці є. Можу похвалитись: п'ятирічку ми виконали ще на початку року. Квартальний план — сьомого березня.

Закінчився робочий день. Бригада збиралась у роздягальні, де Ярослав Скамай разом з майстром заготівельної дільниці аналізували сьогоднішній день, давали розпорядження на завтра: кому стати на яку операцію, щоб зранку робітники не витрачали час. Я пройшов опустілим цехом, шанобливо потримав виготовлені деталі, які ще зберігали тепло робітничих долонь.

В. МАРЧУК.

СИЛЬНІШІ ВІД СТИХІЇ

Весняна повінь на Десні і Дніпрі цього року була однією з найбільших за останні 20—30 років.

Редакція газети попросила нашого позаштатного кореспондента О. Климка розповісти

На фото, яке надіслав М. Жадан, ви бачите, в яких умовах доводилося працювати колективу Чернігівського УВП, рятуючи матеріали.

читачам про те, як працювали швейники Чернігівського УВП на рятуванні майна.

Ось що він розповів. Річка Стрижень, що ділить Чернігів на дві частини і впадає в Десну, не раз загрожувала затопити приміщення Чернігівського учбово-виробничого підприємства. Цієї весни прогнози обіцяли великий паводок, та дійсність перевершила сподівання. Уже 14 квітня вода підійшла до фундаментів складів УВП. Директор підприємства О. Углач скликав нараду, зразу ж була організована аварійна бригада під керівництвом Якова Федоровича Руденка. До неї ввійшло 36 трудівників УВП. Біля складів організували круглодобове чергування.

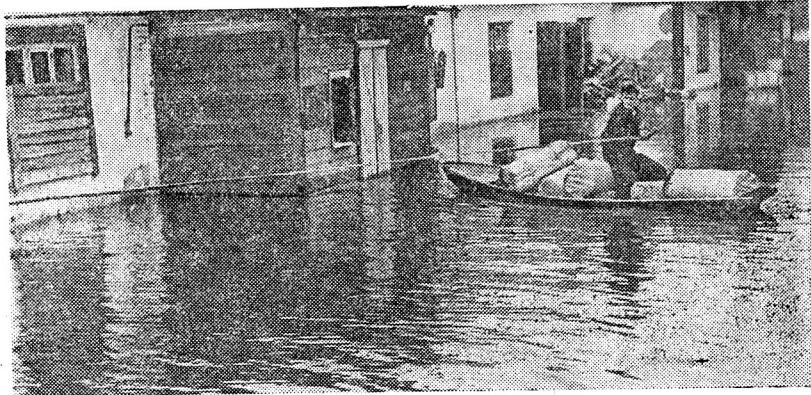
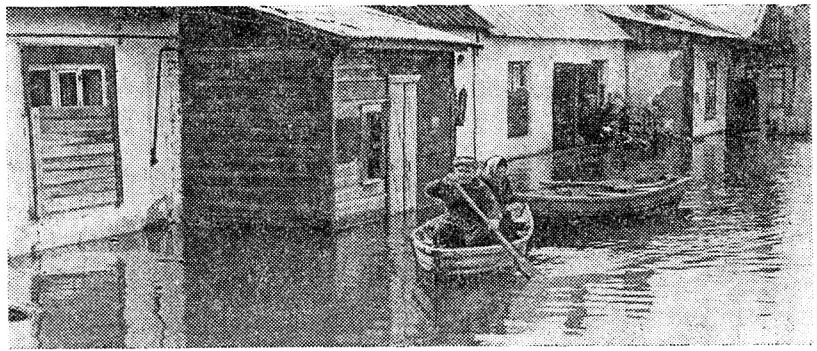
Аварійна бригада приступила до рятування матеріальних цінностей. Не можна було гаяти жодної хвилини. Брезент і плащ-палатки виносили з складів, бродячи у воді. У другій половині дня рівень води піднявся настільки, що від складу до вулиці Свердлова матеріал возили човнами, які були завчасно підготовлені. Всього

за 15 квітня винесли з складів і перевезли в нове приміщення УВП 50 тисяч метрів тканини. Одночасно в приміщенні складу брезент, нитки та інші матеріали склали на тимчасово зроблені стелажі. Люди працювали напружено, віддаючи всі сили на рятування матеріальних цінностей.

На другий день вода затопила підлогу, тому 60 тисяч метрів брезенту довелося піднімати ще на вищий рівень. Але стихія не заспокоювалась. Чарівна Десна стала небезпечною. Вода прибувала до 21 квітня. Вона піднялась на 8 метрів вище умовного нуля. Тепер в середині складу плавали човнами, піднімали вище стелажі. Вивезти тканини на цей час уже було неможливо.

На Чернігівському УВП було врятовано більше 110 тисяч метрів тканин, багато ниток, запчастин та інших цінностей. Особливо відзначились в боротьбі з стихією О. Воронев, Л. Джима, В. Рева, І. Царик, В. Донцов, А. Сміловець, А. Чантай та інші.

О. КЛИМК.

МИ—ЗА ОХАЙНІСТЬ

У гуртожитку Харківського УВП-2 розгорнулось змагання за кращу кімнату. Всі мешканці гуртожитку активно включились в змагання, слідкувати за охайністю в кімнатах, систематично чергувати на кухнях.

Перше місце зайняла кімната № 22, в якій живуть швеї Є. Помазан, Є. Сненко та обліковець Т. Шевченко. Друге місце присуджено кімнаті № 11, третє—№ 24.

У передсвяткові дні мешканці гуртожитку дружно працювали на упорядкуванні подвір'я, висадили квіти.

А. ПЕДОРЕНКО.

ПОТРІБНИЙ ПІДРУЧНИК

Нещодавно Центральне правління Українського товариства глухих випустило у світ підручник по вивченню міміко-жестикуляційної мови. Автор книги Н. Іванюшева, редактор — М. Неплюй.

Уважно ознайомившись з даним підручником, слід сказати, що в ньому дотримано методологічний принцип «від простого до складного». В книзі добре розроблена і наглядно продемонстрована жестикуляція простих

складних рухів, що відповідають певним словам та окремим виразам. Показані жести на фото легко сприймаються. Вдало підібрані виконавці.

Однак, треба зауважити, що в передмові до книги (стор. 2) автор і її редактор чомусь вважають, що підручник розрахований лише для чуючих та перекладачів-початківців. На мій погляд, це не так. Ще не всі глухі знають міміку, особливо у віддалених селах. Книга допоможе їм опанувати нею. Єдино вироблені жести однаково необхідні для молодих і вже досвідчених перекладачів.

Дуже потрібна книга і в сім'ї глухих, де є чуючі діти. За допомогою підручника вони легко зможуть оволодіти мімікою. На мою думку, слід було б дати в підручнику роз'яснення, як саме треба вивчати міміку. Тираж книги (5 тисяч примірників) — недостатній, бо попит на неї більший.

В цілому книга дуже цінна і необхідна для всіх членів УТОГ. В. СТАРОДУБЦЕВ. Інструктор Закарпатського облвідділу УТОГ.

СПОРТ

Проводять тренування

Понад 100 юнаків і дівчат тренуються в спортивних секціях Чернівецького Будинку культури глухих.

Підготовку до весняно-літнього сезону ми розпочали взимку в орендованих спортивних залах. А як тільки настали теплі дні, наші футболісти, баскетболісти та легкоатлети вийшли на спортивні майданчики і бігові доріжки і тепер тренуються систематично за графіком.

Наполегливо проводять тренування спортсмени: Микола Цимбал, Володимир Корда, Лариса Ткачук, Богдан Сердюк, Федір Ткачук та багато інших.

Особливо хочеться відзначити Володимира Корду. Працюючи верстатником на деревообробному комбінаті, він в нинішньому році готується до екзаменів на атестат зрілості. Але незважаючи на це, він вмilo розподіляє свій вільний час і ніколи не пропускає тренувань.

Ф. ЧЕПУРНИЙ. Інструктор фізкультури Чернівецького Будинку культури.

Добре почали 1970 спортивний рік глухі спортсмени Одеси — шахісти і шашкісти. В зональних змаганнях ще чотири чоловіки добились високого права виступати у фіналі першості УТОГ. Так що Одеса буде представлена 7 гравцями.

Свою майстерність підтвердили глухі шахісти в першості Одеської обласної ради ДСО «Спартак». Вони склали в основному збірну обласної профспілки пра-

Успішний старт

цівників місцевої промисловості та комунально-побутових підприємств. Збірна вперше завоювала кубок облради.

Розгортаються масові кваліфікаційні змагання. Наприклад, на УВП-3 чотири глухих спортсмени виконали норму другого розряду. О. СУХАНОВ.

З ДОСВІДУ АТЕІСТИЧНОЇ ПРОПАГАНДИ

Звичайна листівка, новорічна: «Широ вітаю... Бажаю здоров'я, щастя!» Але скільки радості принесла вона Анелії Олександрівні Озоліній.

...Досвідчений лікар Озоліна зразу поставила діагноз: у дівчини Н. туберкульоз.

— Дуже запущений. Хіба ж можна так? — докоряла Анелія Олександрівна. — Тепер без операції не обійтись.

— Як бог розсудить, так і буде, — тільки й спромоглася вимовити хвора.

«Сектантка, — майнуло в думці у лікаря, — нелегко буде з нею». І наполягла на своєму — відправила пацієнтку до обласної лікарні. Після операції Н. знову за своє:

— Це бог через вас змілив мене...

Але незрозуміла сила тягнула її до Анелії Олександрівни. Багато годин проходило у них в розмовах. Гортали книжки, розглядали ілюстрації.

— Від неї і листівка, — пояснює мені лікар. — Кінець-кінцем збавила дівчину, що не бог, а людина, наука сильні. І таки кинула секту.

Задумалась і, згадавши їх перше знайомство, додала:

— Лікувати тіло легше. Складніше — душу...

І те, і друге стало справою усього життя Анелії Олександрівни Озоліної. В юності присвятила себе медицині — була лаборанткою, медсестрою. З військовими госпіталями пройшла по фронтах Великої Вітчизняної війни. Під час війни втратила єдиного сина. Коли їй було вже за сорок, вступила до вузу, а через п'ять років закінчила Харківський медичний інститут.

Новодонецьк, куди лікар Озоліна приїхала в розпал будівництва гідрорудника «Піонер», нині — солідне робітниче містечко. Є тут кілька шкіл, клуб, дві масові і

КОЛИ ВІДСТУПАЄ ПРЕСВІТЕР

технічна бібліотеки. Люди не уявляють свого селища і ще без одного закладу — кабінету атеїзму. Його створила при активній підтримці парторганізації рудника і селищної Ради головлікар лікарні А. О. Озоліна.

На стінах кабінету висять експонати з докладним пояснювальним текстом, підібраним і написаним Анелією Олександрівною. Вона тут і завідуюча на промдських засадах, і екскурсовод, і просто душевна, чуйна людина.

Перший розділ експозиції (а їх чотирнадцять) має назву «Земля і Всесвіт». Відвідувачі розглядають фотознімки й малюнки, слухають розповідь про те, як виникли галактики, і чому Гагарін, який першим полетів до зірок, не розбився об «твердь небесну».

Багатокольорні зображення на стенді з написом «Розвиток життя на Землі» ведуть екскурсантів від далеких часів, коли сформувався первинний океан, до періоду зародження білка, який дав початок усьому живому на землі, до вчення Дарвіна про походження людини. Планшети з заголовками «Людина придумала бога», «Древні релігії», «Християнство» і багатьма іншими викривають біблійські легенди, відкривають очі віруючим. Старанно підібрані, розумно розташовані матеріали, підтверджуючи матеріалістичну основу світу, не залишають місця для думки про божественне начало.

Біля цих стендів не раз стояла і слухала свого лікаря дівчина Н. Тут у неї зароджувались перші сумніви, зріли думки про брехливість і лицемірство сектантів. І Н. залишила секту. Назавжди. Та й не тільки вона. Однак Анелія Олександрівна вважає: відколоти від релігії — це ще не все.

— Не можна, — говорить вона, — допускати людей до релігійної містики, треба створювати імунітет до неї.

Лабораторією, де прищеплюють «вакцину стійкості» проти релігії, і став Кабінет атеїзму. Однак лікар Озоліна не замикається в його стінах. Вона виступає з лекціями в клубі, виїжджає до сусідніх селищ, до міста Добропілля. І там веде розмову про минуле Землі і людства, про досягнення сучасної медицини, про підривну діяльність церковників усіх мастей, про «братів во Христі» Rockefellerів, які фінансували створення атомної бомби, і баптистського пресвітера Гаррі Трумена, який віддав наказ скинути ці бомби на Хіросіму і Нагасакі, про підступи сionістів та неофашизм. 130 лекцій прочитала за один рік невтомна 65-річна пропагандистка.

В Кабінет за досвідом приїздили пропагандисти атеїзму з усіх кінців області. Гостями тут були біологи, історики, фізики, жителі сусідньої Олександрівки, Краматорська, Донецька.

Відвідували Кабінет і баптистські пресвітери. Один час зачав сяди пресвітер секти «істинних баптистів» (з умовою, певна річ, «щоб люди не знали»). Диспути тривали не один день. «Святий отець» не приховував: він шукав слабкі сторони в аргументах атеїстки — хотів потім розбити її перед своїми «братями й сестрами». З цього, однак, нічого не вийшло. Зазнавши поразки, пресвітер змушений був ретируватися.

Так, «слуги божі» відступають, коли їм дають непримиренний, принциповий бій. Здають позиції там, де з ними ведуть, як говорив В. І. Ленін, «невтомну атеїстичну пропаганду і боротьбу».

Саме цим зайнята, віддає цьому багато сил і енергії колишня фронтівик, лікар і атеїст Анелія Олександрівна Озоліна.

Б. ГЕРЦЕНОВ.

Добропілля, Донецької області.

Оголошення

Курсова база Українського товариства глухих оголошує набір на курси підготовки клубних працівників.

На курси приймають осіб віком до 30 років з освітою не нижче 11 класів школи глухих або 8 класів школи туговухих.

Строк навчання — 2,5 роки.

Спеціальність — клубний працівник.

Початок занять 5 січня 1971 року.

Вступні екзамени проводяться з 1 по 3 липня 1970 року з таких предметів:

1. ПЕРЕКАЗ (УКРАїнською АБО РОСІЙською мовАМИ — ЗА виБОРОМ вСтупнИКА).
2. ЛІТЕРАТУРИ (УСНО — ЗА ПРОГРАМОЮ 11 КЛАСІВ ШКОЛИ ГЛУХИХ, АБО 8 КЛАСІВ — ТУГОВУХИХ).
3. ПЕРЕВІРКА АКТОРСЬКИХ ДАНИХ (вСтупнИК ВИКОНУЄ ДРАМАТИЧНИЙ ЕТЮД НА ЗАДАНУ ТЕМУ).

Умови навчання:

Учні забезпечують триразовим харчуванням з розрахунку 30 карбованців на місяць, безплатним гуртожитком, а також стипендією в розмірі 21 крб. на місяць.

Приєм заяв з 1 травня до 1 липня.

До заяви слід додати такі документи:

1. Свідоцтво про освіту.
2. Автобіографію.
3. Направлення облвідділу УТОГ.
4. Характеристику з місця роботи або навчання.
5. Медична довідка про стан здоров'я (ф-ма № 286).

Документи надсилати на адресу:

м. Київ-23, вул. Шота Руставелі, 45, Курсова база УТОГ.

Виїзд на екзамени за викликом Курсової бази УТОГ.

Редактор О. БОРИМЧУК

НАША АДРЕСА: м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74, тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

Київ, друк. УВП-3, зам. 846—8670. 70 р.